

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 89

Femte Session.

31te Møde.

Tredagen den 18de November.

(Fortf.)

Justitsministeren: Naar der til den nye Straffeanstalt, som tænkes opført her paa Sjælland, ikke bevilges mere end de 15,000 Rbd., der ere foreslaaede af Udvalget, saa vilde Bygningsforetægderne ikke engang kunne begynde i Sommeren 1855; thi for at de skulle kunne foretages i den nævnte Sommer, maatte endeel Forberedelser have fundet Sted inden den nye Finantslov er givet og Penge bevilgede. Jeg har confereret desangaaende med Overinspectoren for Fængselsvæsenet, som har meent, at hvis man skulde begynde, saasnart Beløbet bevilgedes ved næste Finantslov, maatte man have indkjøbt saa mange Steen og saa megen Kalk, som skulde anvendes, ligesom man ogsaa paa Boring efter Vand maatte anvende et saadant Beløb, at man ikke kan nøies med mindre end en Sum af 35,000 Rbd. foruden de 15000 Rbd., der her ere foreslaaede af Finantsudvalget til det første Tilkjøb af Pladsen. Jeg vil derfor forbeholde mig til 3die Behandling at stille et Endringsforslag, som jeg nu, efter hvad der er udtalt af den ærede Ordfører, tør gjøre mig Haab om vil kunne gaae igjennem.

Tsicherung: Saavidt jeg har forstaaet, hvad der i denne Sag er passeret i Udvalget, vil man vel i den Henseende temmelig nærme sig Ministeren. Man har godt indseet, at det vilde gjøre det hele Bygningsarbejde billigere, naar det med Hensyn til Anskaffelsen af Materialier kunde forberedes itide. Jeg troer ikke, at jeg behøver at tage Ordet imod det Endringsforslag, der er stillet af det ærede Med-

lem fra Viborg (Bregendahl). Jeg antager næsten, at Forsamlingen uden nogen nærmere Forhandling af denne Sag vil see, at det vil føre os ind paa saa mange Vanskeligheder og i saa forunderlige Retninger, at vi vanskeligt vilde finde ud deraf igjen. Det staaer her som noget ganske Extraordinairt og Noget, der er saa forskelligt fra, hvad der forøvrigt har været anseet nødvendigt for at bringe vore Sager i Orden; vi maatte komme til en ganske anden Afgjørelse end den, vi hidtil ere komne til, for at det ikke skulde staae som noget ganske Særdeles. Imidlertid antager jeg, at Ministeriet selv vil udtale sig over denne Sag og i den Henseende give den sikreste Vejledning. Det, hvorfor jeg egentlig vilde tage Ordet, var med Hensyn til § 32. Jeg har hørt, og jeg tør sige, at jeg er vis derpaa, at der er indtraadt en forandret Bestemmelse med Hensyn til den Raade, hvorpaa Marschpenge udbetales. Det forekommer mig, at det er paalagt Communerne, forsaavidt vedkommende Personer ikke selv kunne tøde med at indtage Marschpenge, indtil de komme til deres Troppeafdelinger, da at staae i Forstud for dem. Jeg vil spørge den ærede Minister, med hvilken Ret en saadan Byrde kan paalægges Communer og Personer. Det forekommer mig, at, naar de vedkommende Communer og de vedkommende Personer ikke ville det, saa kan man ikke befale dem det; man kan ikke sige til den Mand, der skal reise fra sit Hjem til en Militærstation, at han skal reise for sine egne Penge og vente, til han der kan faae Pengemidlerne, og jeg troer heller ikke, at man uden Lov kan paalægge Communerne at gjøre Forstud i saa Henseende. Jeg vilde spørge den ærede Justitsminister, hvorledes han mener, at Lovgiv-